

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 285/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Križiakom, Moyzesova 46, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018 a základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo V 27/2019 zo 14. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2019 doručená ústavná s'ťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Križiakom, Moyzesova 46, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018 a základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo V 27/2019 zo 14. mája 2019.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 7/2013 z 13. marca 2013 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 63/2013 z 9. apríla 2014 uznaný vinným zo spáchania trestného činu usmrtenia podľa ustanovení § 149 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere tridsiatich šiestich mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní piatich rokov. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018 vyslovil, že sa s'ťažovateľ v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody v trvaní tridsiatich šiestich mesiacov uložený mu odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu sa vykoná. O s'ťažnosti, ktorú proti predmetnému uzneseniu okresného súdu s'ťažovateľ podal, rozhodol krajský súd

uznesením sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. O dovolaní, ktoré sťažovateľ uplatnil proti uvedenému uzneseniu krajského súdu, rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 27/2019 zo 14. mája 2019, ktorým ho podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie všetkých svojich označených práv uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, pričom argumentuje, že konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach nezohľadnili skutkový stav v jeho právnej veci správnym spôsobom, keďže podľa vyjadrenia sťažovateľa dôvodom k premene podmiennečného odsúdenia bola v jeho prípade len *„existencia trinástich bežných a nezávažných, no už zahladených priestupkov“*. Sťažovateľ je toho názoru, že je právna úprava, ktorá bola v jeho právnej veci aplikovaná, a to konkrétne z hľadiska vymedzenia pojmu vedenia riadneho života ako podmienky, splnenie ktorej sa vyžaduje pre účely osvedčenia sa v skúšobnej dobe podmiennečného osvedčenia, značne neurčitá. Je toho názoru, že súdna prax poskytuje pre účely aplikácie dotknutej právnej úpravy z hľadiska posúdenia označenej podmienky len neucelený výklad. Prezentuje vlastné stanovisko, podľa ktorého *„vzhľadom na povahu, charakter a zahľadenie uvedených priestupkov, ich mali súdy posudzovať spôsobom, že uvedené priestupky nedosahujú takú intenzitu, pre ktorú by súdy mohli konštatovať nesplnenie podmienok vedenia riadneho života na strane odsúdeného“*.

4. V ďalšom bode odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na závery rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý odmietol ním podané dovolanie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku, teda ako dovolanie podané neoprávnenou osobou. Postup najvyššieho súdu považuje za porušenie jeho práva na zákonného sudcu, ako aj ďalších v ústavnej sťažnosti označených práv, keďže sa podľa jeho vyjadrenia dovolací súd vôbec nezaoberal jeho argumentáciu prezentovanou v podanom dovolaní a dovolenie bez meritórneho prieskumu odmietol.

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho ústavnej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018 a základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo V 27/2019 zo 14. mája 2019, označené rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vrátil im vec sťažovateľa na ďalšie konanie a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Konanie pred ústavným súdom – právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu

na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predkladá námietku porušenia jeho označených práv uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ktorými bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a o výkone uloženého trestu odňatia slobody. Podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nespokojnosť so skutkovými závermi dotknutých rozhodnutí, ktoré podľa jeho názoru nesprávnym spôsobom vyhodnotili ním spáchané priestupky ako skutočnosti svedčiacie o tom, že v rámci určenej skúšobnej doby nevedol riadny život. Za porušenie svojich práv považuje aj postup najvyššieho súdu, ktorý sa nezaoberal vlastnou argumentáciou ním uplatneného dovolania, keďže ho odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

Vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018 sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom uznesení okresného súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 7/2013 zo 7. marca 2018 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018

12. Ústavný súd hneď v úvode predmetnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

13. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015).

14. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018 nadobudlo právoplatnosť vyhlásením [§ 184 ods. 1 písm. a), § 185 ods. 2 a § 177 písm. d) Trestného poriadku v spojení s § 180 a § 171 ods. 4 Trestného poriadku]. Predmetné uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi, tak ako to sám v ústavnej sťažnosti uvádza, doručené 28. septembra 2018. Jeho ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 13. augusta 2019, teda po vyše desiatich mesiacoch od doručenia označeného uznesenia krajského súdu sťažovateľovi.

15. Ústavný súd sa na tomto mieste musí vysporiadať s relevantnou otázkou, či ústavná sťažnosť smerujúca proti druhostupňovému uzneseniu krajského súdu nie je podaná oneskorene.

16. Ústavný súd si je vedomý právneho názoru, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54) a podľa ktorého, majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní, bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010). Tento právny názor našiel s účinnosťou od 1. marca 2019 svoje legálne vyjadrenie v § 124 in fine zákona o ústavnom súde. Tieto závery sa však nemôžu vzťahovať na situáciu, keď právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku (napr. dovolania) voči určitému rozhodnutiu, resp. je vylúčená možnosť, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť

dovolania s ohľadom na dovolacie dôvody, keďže jeho neprípustnosť je daná ex lege bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov. Ide o situáciu upravenú Trestným poriadkom v § 368 ods. 1 a 2 v spojení s § 382 písm. f), kde Trestný poriadok taxatívne (v § 368 ods. 2) vypočítava rozhodnutia (ak Trestný poriadok neustanovuje inak), voči ktorým je prípustné dovolanie (za splnenia podmienok ustanovených v § 368 ods. 1 v spojení s § 371 Trestného poriadku). *A contrario* je teda voči iným rozhodnutiam krajského súdu dovolanie neprípustné (ak Trestný zákon neustanovuje inak) bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú naplnené dovolacie dôvody upravené v § 371 Trestného poriadku a dovolací súd je povinný odmietnuť dovolanie bez preskúmania veci a bez ohľadu na prípadnú prítomnosť dovolacích dôvodov (obdobne pozri sp. zn. II. ÚS 2/2015). Obdobne to platí aj v prípade, keď voči vymedzenej kategórii rozhodnutí nie je obvinený osobou oprávnenou podať voči takémuto druhu rozhodnutia dovolanie (pozri ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku, kde je osobou oprávnenou podať dovolanie minister spravodlivosti).

17. Sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a o vykonaní uloženého trestu odňatia slobody. Proti tomuto rozhodnutiu (uzneseniu) krajského súdu nie je v zmysle § 368 ods. 2 Trestného poriadku dovolanie prípustné, a to z hľadiska legitímácie obvineného na podanie dovolania vo svoj prospech. Proti takémuto rozhodnutiu môže podať dovolanie iba minister spravodlivosti v zmysle ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) mohol a mal vedieť, že na podanie dovolania proti označenému uzneseniu krajského súdu nie je oprávnenou osobou a podané dovolanie bude odmietnuté s odkazom na § 382 písm. b) Trestného poriadku, inými slovami, sťažovateľ mohol a mal vedieť, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v danom prípade nepredstavovalo účinný právny prostriedok ochrany jeho práv. Sťažovateľ bol teda oprávnený podať ústavnú sťažnosť ústavnému súdu priamo proti druhostupňovému uzneseniu krajského súdu v lehote predpokladanej ustanoveniami § 124 zákona o ústavnom súde, bez možnosti aplikácie poslednej vety tohto ustanovenia.

18. Sumarizujúc uvedené čiastkové závery, ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018 je nutné považovať za podanú oneskorene, keďže ústavná sťažnosť nebola podaná v lehote určenej v ustanoveniach § 124 zákona o ústavnom súde a lehotu na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu nemožno na základe podaného dovolania a rozhodnutia najvyššieho súdu o jeho neprípustnosti považovať za zachovanú z dôvodov uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej voči uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Tos 40/2018 z 25. júla 2018 odmietol ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tdo V 27/2019 zo 14. mája 2019

19. Z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo V 27/2019 zo 14. mája 2019 vyplýva, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku s odôvodnením, že bolo podané neoprávnenou osobou. Najvyšší súd pritom argumentoval, že dovolanie sťažovateľa smerovalo voči druhu rozhodnutia, ktoré nepatrí do kategórie rozhodnutí vymedzených v ustanoveniach § 368 ods. 2 Trestného poriadku (vo vzťahu ku ktorým je obvinený osobou oprávnenou na podanie dovolania), ale smerovalo voči druhu rozhodnutia, ktoré môže (za splnenia podmienok uvedených v dotknutých ustanoveniach Trestného poriadku) napadnúť dovolaním len minister spravodlivosti.

20. K ochrane základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá je ústavným súdom poskytovaná v rámci konania o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ústavy, poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru zakotvujúcu tieto základné postuláty:

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto

oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (napr. III. ÚS 406/2014)].

Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy (ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon) a aby bolo toto rozhodovanie zároveň pokryté jej ústavne konformným výkladom a aplikáciou (napr. III. ÚS 406/2014).

Rámec povinností orgánov verejnej moci, proti ktorým smeruje právo na súdnu a inú právnu ochranu, upravuje čl. 2 ods. 2 ústavy, zakotvujúci princíp právneho štátu – viazanosť verejnej moci právom, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Každé konanie súdu, resp. iného orgánu verejnej moci, ktoré nie je v súlade so zákonom, t. j. ak orgán verejnej moci nekoná v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, protirečí príkazu ústavnej normy (napr. III. ÚS 406/2014).

21. Ústavný súd konštatuje, že explicitná právna úprava (ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku) jasne vymedzuje osobu oprávnenú podať dovolanie voči rozhodnutiu o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienenečne odložený, takouto osobou je minister spravodlivosti, pričom sťažovateľ vo vzťahu k tejto kategórii rozhodnutia nie je oprávnenou osobou. Najvyšší súd, ktorý aplikoval dotknuté ustanovenia Trestného poriadku a odmietol podané dovolanie, konštatujúc, že sťažovateľ nie je osobou oprávnenou podať v danom prípade dovolanie, postupoval v plnom súlade so zákonom, tak ako mu to ukladá relevantná právna norma. Najvyšší súd, ktorý postupoval spôsobom, ktorý mu ukladá zákon, nemohol nijakým spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj do ďalších v sťažnosti namietaných práv (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 373/2018).

22. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

23. Vychádzajúc z uvedených čiastkových záverov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia všetkých označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo V 27/2019 zo 14. mája 2019 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

24. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu